

kovatelka platů uspokojiti tuzemské věřitele. Uvedené skutkové a právní otázky nemohou býti řešeny v exekučním řízení, tím méně v řízení rekursním. Zásadně nebrání povolení exekuce ani to, že se exekuce vede na pohledávku z důvodu složení, jež se podle exekučního návrhu stalo »pro povinnou stranu na jméno A. S. v T.«. K takovému složení může zásadně dojít, aniž u banky vzniknou se zřetelem k poměrům konkrétního případu pochybnosti o tom, kdo je pravým věřitelem. Nelze jí ovšem ukládati, aby řešila právní poměr mezi oněmi osobami, nemá-li k tomu spolehlivého podkladu. V takovém případě nebude ani povolení exekuce samo o sobě dostatečnou legitimací pro vymáhajícího věřitele, jmenovitě kdyby opravdu šlo o pohledávku, která nepatří povinnému, nýbrž S.; mimoto zůstává bance vždy na vůli, aby příslušnou částku složila u soudu, k čemuž jí dává oprávnění také § 66 zákona č. 347/1920 Sb. z. a n. K námitce stěžovatelově, že by provedení soudního zabavení nebo soudní obstarávky u ní nebylo možné pro technické překážky, nelze přihlídnouti, protože v té příčině neposkytuje jí zákon více práv než kterémukoli jinému peněžnímu ústavu a nebyly to ony technické potíže, jež vedly k výsadám zaručeným bance v uvedeném již § 66.

Čís. 15965.

Návrhu na zabavení nároku příslušícího povinnému proti spořitelnímu a záložnímu spolku na vydání vkladní knížky u ní se nalézající a jeho příkázání k vybrání jest zamítnouti jako předčasný, byla-li zároveň navržena a povolena exekuce zabavením pohledávky z vkladní knížky u spořitelny jsoucí a k tomu účelu i odebrání vkladní knížky výkonným orgánem a její uložení u soudu.

(Rozh. ze dne 24. března 1937, R I 208/37.)

Vymáhající věřitel navrhl k dobytí své vykonatelné pohledávky povolení exekuce 1. zabavením nároku povinného proti Spořitelnímu a záložnímu spolku v O. na vydání vkladní knížky a jeho příkázání k vybrání (§§ 325 a další ex. ř.), 2. zabavením pohledávky příslušící povinnému z vkladní knížky proti řečenému peněžnímu ústavu a k tomu účelu odebrání vkladní knížky výkonným orgánem, sepsání zájemného zápisu o tom a uložení knížky u soudu po případě příkázáním zabavené pohledávky vymáhajícímu věřiteli. Soud první stolice povolil exekuci podle návrhu. Rekursní soud k rekursu povinného exekuční návrh zamítl.

Nejvyšší soud, vyhověv částečně rekursu vymáhajícího věřitele, obnovil až na útraty exekuční, které upravil nižší částkou, usnesení prvního soudu, pokud jím byla povolena exekuce zabavením pohledávky pod 2., vyhradiv rozhodnutí o příkázání exekučnímu soudu; exekuční návrh pod 1. uvedený pro tentokráte zamítl.

D ů v o d y:

Vymáhající věřitel chtěl zabavit povinnému patřící vkladní knížku Spořitelního a záložního spolku v O., č. 22305, fol. 3947, znějící na jeho jméno a na částku 15.000 Kč. Tato vkladní knížka jest podle exekučního návrhu u dotčeného ústavu v O. K tomu účelu navrhl jednak zabavení nároku na vydání vkladní knížky a jeho přikázání k vybrání, jednak zabavení vkladní knížky a přikázání k vybrání. Prvotní nárok jde na zabavení vkladní knížky a nebylo závady, aby byla povolena exekuce zabavením řečené knížky. Rekursnímu soudu nelze přisvědčiti, tvrdí-li, že vymáhající věřitel neuvedl, kde jest vkladní knížka, a že neoznačil přesně exekuční soud. Exekuční návrh má všechny náležitosti vyžadované v § 54 ex. ř. a vymáhající věřitel udal také všechny skutečnosti podstatné pro určení exekučního soudu. Proto bylo revisnímu rekursu v tomto směru vyhověti. Rozhodnutí o návrhu na přikázání bylo podle § 303, odst. 2, ex. ř. vyhraditi exekučnímu soudu. Teprve, kdyby se výkon této exekuce neseťkal s úspěchem a peněžní ústav by nesouhlasil se zabavením vkladní knížky, mohlo by dojíti k dalšímu zákroku, totiž k zabavení nároku na vydání vkladní knížky a jeho přikázání k vybrání. Toho času je však návrh takový předčasný a bylo jej pro tentokráte zamítnouti.

Čís. 15966.

Vadnost řízení v paternitním sporu, uznaly-li nižší soudy za důvodný nesouhlas nemanželské matky jako poručnice s dodatečným odebráním krve dítěti za účelem provedení znaleckého důkazu zkouškou krve, s níž dříve projevila souhlas, aniž byl přibrán znalec lékař k důkazu o tom, zda odnětí krve by skutečně mohlo míti vliv na zdraví dítěte.

(Rozh. ze dne 24. března 1937, Rv I 542/37.)

Nižší soudy vyhověly žalobě o uznání otcovství k nezletilé žalobkyni Anně K-ové. V příčině otázky, že nemanželská matka Marie K-ová jako mateřská poručnice žalobkynina nedala opětné svolení, aby byla žalujícímu dítěti po druhé odebrána krev potřebná k provedení důkazu krevní zkouškou, uvedly v podstatě, že nelze hodnotiti nesouhlas nemanželské matky v neprospěch žalobkynin, ježto jednak nelze z něho vyvozovati, že by tu byla obava před výsledkem důkazu krevní zkouškou, když již před tím s provedením důkazu toho souhlasila a svolila k odebrání krve sobě i žalobkyni a jen náhodou bylo provedení důkazu zmařeno, jednak, že její dodatečný nesouhlas lze vysvětliti obavou, třebaš snad neodůvodněnou, že by odebrání krve mohlo míti nepříznivý vliv na zdravotní stav dítěte.

Nejvyšší soud, vyhověv dovolání, uložil prvnímu soudu další jednání a rozhodnutí.